

Hồi 257

Đại hoạch toàn thắng

“Để chịu không?”.

Cao Ngạn được ôm trong lòng tâm thần mê mẩn, đầu óc không biết bay phieu diều đi tận đâu, chỉ tiếc là hai tay không cử động được để ôm chặt lấy nàng. Nghe hỏi bèn trả lời: “Ta đang là người hạnh phúc nhất đời”.

Đôi mắt to của Doãn Thanh Nhã sáng long lanh nhìn hấn, tốc độ chạy vẫn không giảm tí nào, hoan hỉ nói: “Người đã ôm Nhã nhi, giờ thì Nhã nhi ôm trả người, thế là công bình rồi!”.

Cao Ngạn bên tai nghe giọng nói như chuông bạc, trong tim ái tình như lửa cháy, thầm nghĩ công bình kiểu này thì người được lợi chính là mình, đương nhiên không dám lộ ra điều này, vội nói: “Công bình công bình! Ta yêu nàng, nàng yêu ta, hết sức công bình”.

Doãn Thanh Nhã cười nói: “Người nghĩ rằng ôm người là yêu người sao? Đi mà coi tên đại đầu quỷ người! Chỉ vì ta thấy người võ công thấp kém, lại hết cả hơi rồi mới cứu người một lần để trả nợ người một lần cứu ta, vì thế mới ôm người chạy xa thế, đâu phải là yêu người!”.

Cao Ngạn chưa kịp đáp đã bị quăng vào một bụi cây rậm ngã chổng chơ, mắt nổ đom đóm.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của Doãn Thanh Nhã từ trên nhìn xuống, bịt mồm cười yêu kiều: “Cao công tử của ta, ngoan ngoãn nằm đây một lúc, huyết đạo tự nhiên sẽ giải khai. Nếu người không muốn bị huynh đệ Hoang nhân của người băm xác thì phải biết nên trốn đi đâu. Hi! Người cứu ta một lần, ta cứu người một lần, chúng ta hòa nhau, sau này không ai nợ ai!”.

Cao Ngạn ruột gan như lửa đốt nói: “Ta cứu nàng hai lần chứ!”.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: “Lần ở Kiến Khang không được tính, ta thoát thân bằng bốn sự, chỉ có người hồ đồ thôi! Ta đi đây!”.

Cao Ngạn kêu to: “Không hôn từ biệt sao?”.

Thanh âm Doãn Thanh Nhã xa xa từ phía nam vọng lại như gió thoảng: “Cút con bà người đi!”.

Cao Ngạn dở khóc dở cười, thâm hô xúi quẩy, sự tình làm sao mà lại phát triển thành ra thế này? Mọi chuyện hồng bát cả.

Hốt nhiên thấy chân tay hồi phục khí lực, vội lồm cồm bò dậy.

Cái lão vô lại Trác Cuồng Sinh làm ăn kiểu gì khiến mình cứu người đẹp không thành, thành ra bị giam nhân cứu lại, cuối cùng còn bị quăng đi không thương tiếc. Từ khi say đắm Doãn Thanh Nhã đến giờ, lần đầu tiên hắn cảm thấy tâm ý nguội lạnh. Vô luận hắn thiếu thực tế cách nào nhưng vẫn là kẻ lẽ la giang hồ từ bé, hiểu rõ nếu để cho Doãn Thanh Nhã trở về Lương Hồ, không muốn một đao lưỡng đoạn cũng không được. Không lẽ mình dám đến Lương Hồ tìm nàng sao?

Vậy mà Cao Ngạn tự cho là rất có bản lĩnh chinh phục nữ nhi, thâm nghĩ hạng kiều nữ ngọt ngào như nàng thì quá sức dẫn dụ cuồng phong lãng điệp kéo tới, tệ nhất là nàng chỉ vừa biết yêu, nhiều tình cảm dễ thay đổi, chỉ e không tới sáu tháng một năm nàng đã quên biến gã. Ài! Một năm chớp mắt là trôi qua, lại còn chưa biết trong thời gian ấy đã thu phục được Biên Hoang Tập hay chưa. Mình có nên quên đi mối tình này hay không?

Đang lúc than thở một mình, tiếng gió nổi lên, tiểu Bạch Nhạn từ trên cao hạ xuống bên cạnh, hoảng hốt nói: "Chạy mau! Địch nhân tới rồi!".

Cao Ngạn mừng ra mặt, thâm nghĩ đám Trác Cuồng Sinh nhất định lấy công chuộc tội xưa nàng trở lại, vội làm vẻ anh hùng cứu mỹ nhân lần nữa, vỗ ngực nói: "Có Cao Ngạn ở đây, chuyện gì cũng xong!".

Tiểu Bạch Nhạn vội nói: "Người còn không chạy ta sẽ không thêm quan tâm đến người đâu, ài! Phía tây có Hoang nhân, đông nam hai phía đều là quan binh, chỉ có cách vượt sông vào Biên Hoang rồi mới nghĩ cách trở về Lương Hồ. Cao Ngạn chết toi! Cuối cùng là người có theo người ta hay không?".

Cao Ngạn lúc này mặt mũi xanh lè, tuy nói là Hà Vô Kỵ chỉ làm bộ truy tìm Hoang nhân, nhưng nếu thực sự hắn bắt được mình, khẳng định sẽ đem ra tế cò. Chẳng còn đâu tâm tình tỏ vẻ anh hùng, bật dậy nói: "Theo ta! Khu vực này không ai thạo bằng ta đâu".

oOo

Yến Phi mở mắt, hoàng hôn đã buông xuống.

Chàng ẩn thân trong một bụi cây trên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống địa huyết dưới chân núi.

Chàng hy vọng biết bao Ngọa Phật tự vẫn còn y nguyên ở đó, địa huyết do động thiên bội tạo ra chỉ là một con ác mộng. Dù chàng không chịu thừa nhận, nhưng huyết động trước mắt đã phá vỡ niềm tin sâu sắc xưa nay của chàng, làm thay đổi hoàn toàn cách nhìn đối với cuộc sống, thêm vào cho tình yêu đau khổ của chàng và Kỷ Thiên Thiên một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Lại một lần nữa chàng có cảm giác cô đơn, cảm giác này hoàn toàn không phải do vấn đề ít hay nhiều người hay là vì Kỷ Thiên Thiên không có mặt bên cạnh, mà là tình cảm kỳ lạ của người ngoài cuộc hiểu thấu bí mật của Tiên môn.

Chính vào thời khắc này, nhìn thấy sơn khu mỹ lệ dưới ánh tịch dương, chàng không tự chủ được trầm tư suy nghĩ thế giới trước mặt đây thật ra là cái gì, tất cả có ý nghĩa gì. Chính cái tư vị thiên hạ say mình ta tỉnh khiến chàng cảm thấy cô độc, cô độc thực sự.

Rung cảm về động thiên phúc địa chợt hiện chợt mất còn chưa qua đi, khiến chàng không có hứng thú làm bất cứ chuyện gì, nhưng lại cảm thấy có lỗi với Kỷ Thiên Thiên, có lỗi với Biên Hoang Tập, giống như đã phạm tội.

Ài! Phải làm thế nào đây?

Cần phải tìm một việc gì thật kích thích để làm, để hấp dẫn tinh thần mình, để chàng một lần nữa có thể hòa nhập triệt để vào nhân thế, biến đoạn đời này thành mục tiêu cuối cùng, quên hết mọi sự.

Chàng làm được không?

Đột nhiên chàng hiểu rõ đã xuất hiện nguy cơ cho mối tình với Kỷ Thiên Thiên, vấn đề do chàng mà ra.

Nhận thức này khiến chàng run rẩy bất an.

Yến Phi phát giác từ lúc mở mắt ra, ánh mắt không hề rời khỏi huyết động, cho đến tận bây giờ vẫn không được. Sau khi hít một hơi thở sâu, lại từ từ nhả ra một hơi.

Chưa bao giờ chàng minh bạch thứ khát vọng từ trong thâm tâm mà người trong Phật, Đạo truy cầu như bây giờ. Lúc này chàng lại hy vọng Tôn Ân không bỏ đi, ít nhất cũng có đối tượng để tâm sự, cảm giác hoặc giả sẽ khá hơn nhiều.

Nội thương đã thuyền giảm quá nửa, chỉ cần công phu một đêm nữa là có thể phục nguyên.

Bất quá chàng đã không còn hứng thú ở lại đây nữa, địa huyết nằm kia âm thầm kể về một thế giới nằm ngoài thế giới này, khiến chàng cảm thấy hiện thực chàng đang tồn tại chỉ là một giấc mộng ảo, thứ cảm giác này thậm chí làm cho người ta phát điên, chàng phải lập tức rời khỏi Bạch Vân sơn.

Yến Phi bắn mình lên lướt về phía Biên Hoang Tập.

oOo

Cao Ngạn quỳ hai gối xuống bên bờ một dòng suối nhỏ, kêu lên: "Ta không chạy nổi nữa đâu! Chúng ta ở đây nghỉ ngơi".

Tiểu Bạch Nhạn từ bờ suối bên kia mặt mũi bức tức nhảy sang, tay chống nạnh giận dữ nói: "Mau đứng lên! Chỗ này chỉ cách Hoài Thủy hai chục dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị địch đuổi tới!".

Cao Ngạn lẩm bẩm phản đối: "Chạy như điên từ lúc trời còn sáng đến tận đêm, nàng nghĩ ta là người bằng sắt hay sao?".

Lại nhúng đầu xuống suối, uống mấy ngụm lớn.

Doãn Thanh Nhã cười nói: "Xem kia! Tiểu tử này có tư cách gì để ta coi trọng kia chứ? Hình dạng chỉ tạm cho qua, ăn nói không biết lựa lời, đầy mồm ngôn ngữ bắn thủ, võ công yếu kém, ham nghỉ biếng lười, tính tình hồ đồ, ngu xuẩn như heo".

Cao Ngạn từ dưới nước ngẩng đầu lên, mặc kệ nước chảy ròng ròng ướt đầm cả áo, cười hì hì: "Khuyết điểm của ta chính là ưu điểm của ta. Cái thứ gì biết tuân quy củ, vũ công cái thế, suốt ngày lo toan thì hay ho gì chứ? Người ta ai cũng phải sống, nhưng chỉ có sống đủ khoái lạc mới là thành tựu lớn nhất. Nàng theo ta bảo đảm không lầm đâu".

Doãn Thanh Nhã xì một cái nói: "Lại mơ rồi ư? Bốn cô nương theo ngươi sao? Có tin ta đá bay ngươi xuống nước để ngươi sống cuộc đời xứng đáng không? Hi! Cuộc đời đáng sống".

Cao Ngạn nhìn chằm chằm vào bộ ngực phập phồng lên xuống khi nàng nói, hớn hờ cười nói: "Cho ta biết đi! Nàng đã bao giờ khoan khoái như thế khi ở cùng người khác chưa? Đã từng thấy thời gian trôi qua mau lẹ như thế chưa?".

Chờ một hồi, kỳ quái hỏi: "Vì sao không trả lời, phải chăng không dám nói thật?".

Doãn Thanh Nhã vẻ mặt bất thiện nói: "Con mắt giặc của ngươi nhìn cái gì vậy".

Cao Ngạn đau khổ đứng lên, đuổi chân đuổi tay đáp: "Đương nhiên là đang hân hoan thưởng thức tiểu Thanh Nhã xinh đẹp của ta".

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Còn nói thêm một câu của người của ta, ta sẽ kéo lưới người ra cắt đi một đoạn".

Cao Ngạn giơ tay đầu hàng: "Không nói nữa thì không nói nữa. Nhã nhi đừng giận. Trời tối hẳn rồi! Bên kia có một hoang thôn, hay nhất là đêm nay chúng ta qua đó tá túc một tối, cùng nhau trải qua một đêm ấm áp, chuyện ngày mai để ngày mai nghĩ được không?".

Doãn Thanh Nhã trầm giọng nói: "Người đang nói gì thế?".

Cao Ngạn tí ta tí tởn: "Dù không phải chung giường, nhưng lòng nàng có ta, lòng ta có nàng, thơm tho ấm áp, chúng ta cũng có thể...".

Doãn Thanh Nhã quát lên một tiếng, vung quyền đánh thẳng vào ngực hắn.

Cao Ngạn kêu một tiếng tha mạng, xoay mình chạy trốn nhanh đến mức Doãn Thanh Nhã cũng không ngờ.

Doãn Thanh Nhã lửa giận bùng bùng đuổi theo sát phía sau, tức tối nói: "Tiểu tử chỉ giả vờ, nội thương không nặng tý nào!".

Cao Ngạn chạy trốn chết nhưng vẫn không quên đáp trả: "Bổn thiếu gia nội công khác với người thường, là cao nhân nhất đẳng, lại thâm sâu khôn lường, há để cho vợ yêu tương lai tiểu Nhã nhi dễ dàng đuổi bắt sao?".

Doãn Thanh Nhã như lửa đổ thêm dầu, tăng tốc đuổi theo, nói: "Cao Ngạn chết tiệt! Lần này mà ta tóm được ngươi, ngươi chết là chắc".

Một một chạy một đuổi, chớp mắt đã không thấy đâu.

oOo

Lưu Dụ và Trác Cuồng Sinh về tới doanh trại của Hoang nhân ở bờ tây Qua Thủy, phía bắc Hoài Thủy, được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh, bầu không khí chiến thắng bao trùm lên mọi ngõ ngách của cả khu vực doanh trại rộng đến mấy dặm. Thật đáng một lần rửa nhục cho Biên Hoang Tập.

Lưu Dụ lập tức dùng thân phận chủ soái mở hội nghị thành viên tại soái trưởng để quyết định hành động tiếp theo.

Có hơn mười người tham gia nghị hội, bao gồm cả Âm Kỳ, Tích Kính và Phương Hồng Sinh. Đinh Tuyên đại biểu cho Thác Bạt Nghi, còn Khương tộc do tình hình đặc biệt, thần trí Hồ Lô Phương đang có vấn đề, vì vậy không có ai đại biểu.

Trước tiên Đồ Phụng Tam tổng kết chiến quả, nói: “Thắng lợi lần này thật đáng kiêu hãnh. Bên ta hy sinh không đến một trăm người nhưng lại đánh bại triệt để địch nhân, Lương Hồ bang chỉ còn bảy chiến thuyền thoát thân, Kinh Châu thì bị đánh toi bời không còn manh giáp”.

Mộ Dung Chiến phấn chấn nói: “Bọn ta theo chỉ đạo của Lưu soái thối lên tiếng còi hiệu của Bắc Phủ binh, liền đó cắt đoạn địch nhân làm đôi, chúng hoàn toàn không thể chống cự”.

Cơ Biệt cười: “Thấy thủy sư Bắc Phủ binh bố phòng ở hai bên bờ Hoài Thủy, quân Kinh Châu hoảng hốt, khi phát giác quân ta từ bờ đông Qua thủy tiến đến, viện quân Lương Hồ bang thì không thấy đâu, nếu là ta thì cũng lập tức chạy trốn chứ còn đánh đấm gì nữa”.

Mọi người cười phá lên.

Lưu Dụ hỏi Đồ Phụng Tam: “Có biết tướng chỉ huy quân Kinh Châu là ai không?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Là anh họ của Hoàn Huyền tên là Hoàn Vĩ, người này khá am hiểu binh pháp, võ công cũng không tệ. May cho hắn bây giờ là lúc Hoàn Huyền cần người, lại có quan hệ họ hàng với y, nếu là người khác ắt bị Hoàn Huyền giết chết”.

Giang Văn Thanh hân hoan: “Lần này Lương Hồ bang thiệt hại nặng nề, trong một thời gian không thể uy hiếp gì chúng ta nữa, rất thuận lợi để chúng ta phản công Biên Hoang Tập. Tiếc là để Hác Trường Hanh trốn mất, nếu không coi như đã chặt đứt một cánh tay Nhiếp Thiên Hoàn rồi”.

Hồng Tử Xuân giọng the thé: “Tiểu tử Hác Trường Hanh khẳng định gặp vận xui, việc gì cũng hỏng, không chừng Nhiếp Thiên Hoàn sẽ học theo Hoàn Huyền đích thân chém chết thủ hạ thất bại, đổ tổn khối công của bọn ta”.

Giang Văn Thanh không nhịn được hỏi: “Cao thiếu gia của chúng ta hành động anh hùng cứu mỹ nhân có thuận lợi không?”.

Phòng họp rộng rãi lập tức trở nên im ắng vì ai nấy đều cao hứng muốn nghe thành công của một câu chuyện đẹp đẽ, tuy không ai tin là cùng nhau chạy trốn sẽ khiến Cao Ngạn đoạt được tiểu Bạch Nhạn, nhưng mọi người đều hứng thú về chuyện này.

Lưu Dụ cảm thấy rõ ảnh hưởng của việc mình tác thành hảo sự này đối với Hoang nhân, nhưng lòng chỉ thấy chua xót, gã làm điều tốt cho người khác là vì mất đi Vương Đạm Chân, hiểu rõ nỗi thống khổ của tình yêu vô vọng.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu cười gượng gạo nói: “Đừng nhắc tới chuyện đó nữa”.

Điều Mãnh cười khanh khách: “Cái gì? Lại để cho tiểu mỹ nhân chạy mất ư? Vì sao không thấy Cao tiểu tử đâu?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Không phải như ngươi nghĩ. Tiểu Nhạn nhi đã bắt được rồi, tạo được cơ hội cho tiểu tử háo sắc mãn ý giả bộ anh hùng cứu mỹ nhân. Vấn đề là ta thất thủ, điểm không trúng huyết đạo ả, lại càng không thể thi triển cấm chế, thành ra để cho Cao thiếu ôm củ khoai nóng! Con bà nó! Hy vọng Cao tiểu tử người lành trời giúp!”.

Mọi người ngẩn ra một lúc, tiếp đó tiếng cười nổi lên ầm ĩ trong trướng, kể cả Giang Văn Thanh xưa nay vốn trầm lặng cũng cười như nắc nẻ.

Lưu Dụ bị thần thái quyến rũ của Giang Văn Thanh thu hút, thầm nghĩ về mỹ lệ của nàng không hề thua kém Vương Đạm Chân, vì sao mình không để ý thấy. Lập tức lại hiểu ngay, điều hấp dẫn gã ở Vương Đạm Chân không chỉ là vẻ đẹp của nàng, mà quan trọng là tính cách đơn thuần, không oán trách nhân tình thế thái, yêu ghét rõ ràng bất kể thân phận cao sang của nàng. Mang tính cách như vậy coi như không cần biết những cấm kỵ của xã hội. Nghĩ tới đó, bất giác cõi lòng tan nát, lại không thể để lộ ra chút gì, tư vị này chỉ có cách tự mình âm thầm chịu đựng.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: “Sao lại không ai quan tâm đến an nguy của Cao tiểu tử thế?”.

Mọi người càng cười dữ hơn.

Bàng Nghĩa cười thở hỗn hển: “Sao lại không có ai? Lưu gia cũng không cười kia kìa!”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Ta biến thành Lưu gia từ bao giờ vậy?”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Bắc Phủ binh chẳng phải quen dùng ‘gia’ nọ ‘gia’ kia để xưng hô thủ lĩnh hay sao?”.

Lưu Dụ lòng đầy cảm xúc, với câu nói này của vị dũng tướng lừng danh Mộ Dung Chiến, địa vị lãnh tụ Hoang nhân của gã đã được xác lập. Vì trận chiến này đại thắng, gã đã thành hy vọng phản công Biên Hoang Tập của Hoang nhân. Không còn ai hoài nghi khả năng chủ soái của gã nữa.

Yến Phi liệu có xảy ra chuyện gì không? Theo tính toán thời gian, quyết chiến giữa chàng và Tôn Ân hẳn đã phải phân thắng bại rồi, vì sao vẫn chưa thấy chàng quay về, Bất

quá già cũng không quá lo lắng, vì cho dù Yến Phi có thể đánh bại Tôn Ân, ít nhất cũng thụ thương một số chỗ, đương nhiên phải tìm chỗ ẩn mật trị thương, không trở về ngay mới là hợp lý.

Mộ Dung Chiến nói: "Ta có một tin tốt công bố với mọi người, chúng ta đã đoạt được gần ba ngàn chiến mã và rất nhiều lương thực từ trong tay quân Kinh Châu".

Đinh Tuyên hoan hỉ nói: "Hiện giờ đã có thể tổ chức một đội kỵ binh năm ngàn người, cộng thêm thủy sư của ta, bất kỳ ai muốn trêu vào ta cũng phải dè chừng".

Điều Mạnh hỏi: "Bước tiếp theo nên làm gì, xin Lưu gia chỉ thị".

Lưu Dụ nghiêm nét mặt: "Chuyện khẩn yếu nhất là đoạt lấy những thuyền vận lương Lương Hồ bang trao đổi với Điều Hưng, chuyện này hết sức khẩn cấp, chúng ta phải chặn được thuyền lương trước Hác Trường Hanh, sau đó mới khiến bọn Điều Hưng trúng kế".

Quay sang Giang Văn Thanh nói: "Việc này do đại tiểu thư phụ trách, Song đầu thuyền lập tức khởi hành theo kế hoạch đã định".

Giang Văn Thanh liếc già, hân hoan nói: "Lĩnh mệnh".

Tiếp đó Lưu Dụ hướng về Mộ Dung Chiến nói: "Mộ Dung đương gia sớm mai dẫn hai ngàn kỵ binh xuất phát, theo kế phối hợp đại tiểu thư, hãy để người và ngựa nghỉ ngơi đầy đủ".

Mộ Dung Chiến dạ to đồng ý.

Lưu Dụ khẽ mỉm cười: "Những người khác lên đường không cần gấp rút men theo Hoài Hà tiến về căn cứ địa ở bí hồ, dựa vào hiểm trở của sông lớn để bảo đảm an toàn, khi chúng ta đến căn cứ mới thì muốn lương có lương, muốn ngựa có ngựa.

Mọi người dạ ran đáp ứng.

Ánh mắt hướng sang Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh vội lắc đầu: "Đừng chọn ta, bản nhân cái gì cũng làm, nhưng không biết cách giải quyết chuyện trong nhà".

Mọi người không nhịn được phì cười.

Lưu Dụ bực dọc nói: "Ta chỉ muốn hỏi lão tổng chỉ huy hành quân là ai thì hợp hơn cả".

Điều Mạnh lấy làm lạ: "Không phải Lưu gia thì là Đồ gia hai vị lão nhân gia, còn phải hỏi gì nữa?".

Lưu Dụ đáp: "Ta phải thân tới Thọ Dương gặp Hồ Bàn để giải quyết việc vận chuyển theo đường sông".

Mọi người quay sang nhìn Đồ Phụng Tam, hy thở dài: "Ta phải về ngay Kinh Châu làm mấy chuyện, mười lăm ngày sau sẽ tới hội với các vị ở bí hồ".

Trác Cuồng Sinh nói: "Bí hồ bí hồ! Lúc kể chuyện không ngớt kêu bí hồ treo cả quai hàm, bây giờ bốn quán chủ chính thức đặt tên cho bí hồ là Phượng Hoàng hồ, theo cổ sự phượng hoàng sống lại từ trong ngọn lửa, cũng để dự báo uy phong tương lai của Hoang nhân".

Điều Mạnh vỗ tay đầu tiên, ai nấy đều khen hay.

Lưu Dụ nói: "Tổng chỉ huy hành quân của chúng ta là Cơ công tử, gã vừa tử mĩ vừa cần thận".

Mọi người nhất loạt đồng ý.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn nhau, đều nhận thấy cảm xúc trong lòng đối phương, tình cảnh này đạt được quả thực không dễ.

Hoang nhân rốt cuộc từ bên bờ của sự tan vỡ phần chấn lại, đoàn kết chưa từng có vì Biên Hoang Tập. Trước khi Biên Hoang Tập thất hãm lần đầu, đây là chuyện khó tưởng tượng biết bao?

- o O o -